

Ο ΦΙΛΟΣ
ΤΗΣ
ΝΕΟΛΑΙΑΣ.
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΗΝΙΑΙΟΝ.

ΤΟΜΟΣ Β΄.

ΤΕΥΧΟΣ Γ'. ΖΑΚΥΝΘΟΣ 1838. ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ.

ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΩΝ ΟΘΩΜΑΝΩΝ.

Τὸ ἔθνος τῶν Τούρκων εἶναι παλαιότατον. Οἱ ἱστορικοί του ὀνομάζουσι Τούρκον τὸν πατριάρχην ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὑποθέτουσι ὅτι τὸ ἔθνος ἐτοῦτο κατάγεται. Τὰ βουνὰ τοῦ Ἀλτάν τοποθεμένα εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἀσίας ἐστάθηκαν ἡ πρώτη κατοικία τους. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐσκορπίσθησαν εἰς ταῖς πεδιάδαις τῆς ἄνω Ἀσίας, ὅπου εἶναι τὸ σημερινὸ Τουρκεστάν, τόπος πλούσιος ἀπὸ βοσκαῖς. Ἕνας ἀρχηγός του ὀνομαζόμενος Ὀγούζ-Χάν με ταῖς κατάκτησαίς του καὶ με τοὺς νόμους του ἔβαλε τὰ θεμέλια τῆς δυνάμεός του. Ἐτοῦτος ὁ πολεμάρχος καὶ νομοθέτης, ὅπου εἶναι ἴσως σύγχρονος μετὰ τὸν Ἀβραάμ, ἐκαταστάθη εἰς τὴν Ἰασή, μίαν ἀπὸ ταῖς περιφημότερας χώρας τοῦ Τουρκεστάν, καὶ τὴν ἔκαμε μητρόπολιν τοῦ βασιλείου του. Διηγούνται ὅτι αὐτὸς εἶχε ἕξ υἱούς, ὅπου ὀνομαζόντανε, ὁ Χάνης τῆς Ἡμέρας, τοῦ Φεγγαριοῦ, τοῦ Ἄστρου, τοῦ Οὐρανοῦ, τοῦ Βουνοῦ, καὶ τῆς Θάλασσας, καὶ οἱ ὁποῖοι ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ ἕξ ὑποδιαίρεσαι τοῦ Τουρκικοῦ ἔθνους. Κατὰ μίαν παλαιὴν παράδοσιν οἱ ἡγεμόνες ἐτοῦτοι, ἐγύρισαν μίαν ἡμέραν εἰς τὸν πατέρα τους ἀπὸ τὸ κυνήγι, ὅπου αὐτὸς τοὺς εἶχε στείλει, φέροντές του ἕνα δοξάρι καὶ τρεῖς σαΐταις, ὅπου εὗρηκαν εἰς τὸν δρόμον τους. Ὁ Ὀγούζ ἐχάρισε ταῖς σαΐταις εἰς τοὺς Χάνηδες τοῦ Οὐρανοῦ, τοῦ Βουνοῦ, καὶ τῆς Θάλασσας, καὶ τὸ δοξάρι εἰς τοὺς ἄλλους τρεῖς, οἱ ὁποῖοι τὸ ἐτσακίσανε διὰ νὰ τὸ μοιρασθῶνε, καὶ διὰ τοῦτο ὁ Ὀγούζ τοὺς ὀνόμασε Βόζουκ, δηλ. χαλαστάδαις, καὶ τοὺς ἄλλους τρεῖς Ὀκτσὸκ δηλ. τρεῖς σαΐταις. Ὁ πατέρας τους ἔδωκε τὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ στρατεύματος του εἰς τοὺς χαλαστάδαις καὶ τὸ δεξιὸν εἰς ταῖς τρεῖς σαΐταις.

Ίστερα ἀπὸ τὸν θάνατόν του οἱ υἱοὶ του ἐμοίρασαν τὸ βασίλειον, καὶ ἡ σαΐταις ἔλαβαν ταῖς ἀνατολικαῖς φυλαῖς, καὶ οἱ χαλασάδαις ταῖς δυτικαῖς.

Οἱ χαλασάδαις ὄντες πάντοτε εἰς κίνησι κατὰ τὰ μέρη τῆς δύσης, ἐκατατρόπωσαν διαφόρους λαοὺς πλέον πολιτισμένους, καὶ ἐπάνω εἰς αὐτοὺς ἔβησαν τρεῖς μεγάλας μοναρχίας, τὴν μοναρχίαν τῶν Ὀγούσων, τὴν μοναρχίαν τῶν Σελτζουκίδων, καὶ τὴν μοναρχίαν τῶν Ὀθωμανῶν. Οἱ ἱστορικοὶ τῆς Ἀνατολῆς θελοῦν ὅτι οἱ Ὀγούζοι κατὰγονται ἀπὸ τὸν Χάνη τοῦ Βουνοῦ, οἱ Σελτζουκίδαις ἀπὸ τὸν Χάνη τῆς Θάλασσης, καὶ οἱ Ὀθωμανοὶ ἀπὸ τὸν Χάνη τοῦ Οὐρανοῦ. Τὸ βασίλειον τῶν Ὀγούσων, τὸ ὁποῖον ἐπεριλάμβανε ταῖς χώρας τῆς Κανγκάρ καὶ τῆς Βουχάρας, καὶ ἐξαπλονότου ἐως τὰ σύνορα τῆς Κίνας, ἄρχισε τὸν δέκατον αἰῶνα. Ἐκεῖνο τῶν Σελτζουκίδων ἐπεπεριεῖχε τοὺς τόπους ὅπου εὐρίσκονται ἀνάμεσα τῆς Κασπίας καὶ Μεσογείου θάλασσης, καὶ ἐδῆξαζε ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ δεκάτου ἐως ταῖς ἀρχαῖς τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος. Ἐκεῖνο τῶν Ὀθωμανῶν, ἀπὸ τὸν δέκατον τρίτον αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν δέκατον ἔκτον ἐφθασε εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς δυνάμεώς του. Εἰς τὸ διάστημα τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος ἢ κατὰκτησας τοῦ Γεγγισχάν εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐπαρκακίνησαν μίαν ἀπὸ ταῖς Τούρκικαῖς φυλαῖς νὰ ἀφήσουν τὸ Κορασάν, ὅπου ἐζούσαν ἥσυχα βόσκοντας τὰ κοπάδια τους, καὶ νὰ τραβιζοῦν κατὰ τὰ μέρη τῆς Ἀρμενίας. Ἀποθνήσκοντας ὁ Γεγγισχάν ἐτούτη ἡ φυλὴ ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Σουλεϊμάν-Σάχ, ἀπὸ τὴν φαμελιάν τοῦ Καλή, μίαν ἀπὸ ταῖς πλέον λαμπραῖς τῶν Ὀγούζων, ἐξεκίνησε περπατῶντας εἰς τὰ παραπόταμα τοῦ Εὐφράτη διὰ νὰ γυρίσῃ εἰς τὴν πατρίδα τῆς. Ἄλλ' ἀφοῦ ὁ Σουλεϊμάν ἐπνίγηκε μὲ τ' ἄλλογόν του εἰς τὸ ποτάμι, ἢ φαμελιαῖς ὅπου ἐνομέναις τὸν ἀκλουθοῦσαν ἐδιεσκορπίσθησαν, καὶ δύο ἀπὸ τὰ παιδιὰ του ἐγύρισαν εἰς τὸ Κορασάν μὲ ἓνα μέρος τῆς φυλῆς, καὶ οἱ ἄλλοι δύο οἱ νεώτεροι ὁ Δουνδάρ καὶ Ἐρτογορούλης ἔχοντας μαζύ τους τετρακόσιας μόνον φαμελιαῖς ἐφθασαν εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ψηλῶν βουνῶν ὅπου εἶναι κατὰ τὸ ἔρζερον ἀναμεταξὺ τῆς Ἀρμενίας καὶ τῆς Γεωργίας. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπῆραν τὸν δρόμον πρὸς δυσμὰς ζητοῦντες καλῆτερος τόπους διὰ νὰ κατοικήσουν, καὶ ἐλπίζοντες νὰ εὑρουν προσασίαν εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ἀλαδίν, σουλτάνου τῶν Σελτζουκίδων. Ἐξακολοθοῦντες τὴν ὁδοιπορίαν τους μίαν ἡμέραν ἐξάνοιξαν στὴ πεδιάδα δύο στρατεύματα ἔτοιμα νὰ ἐλθοῦν εἰς τὰ χεῖρα, ἀλλὰ ἐξαιτίας τοῦ μακροῦ διςτήματος δὲν ἤμποροῦσαν νὰ γνωρίσουν τοὺς πολεμιστάδαις καὶ ταῖς δυνάμεις τοῦ καθενός. Ὁ Ἐρτογορούλης ὁμως ἀποφάσισε παρευθὺς νὰ βοηθήσῃ τὸ ἀδυνατότερο μέ-

ρος, καὶ ἡ βοήθειά του ἔδωκε τέλος εἰς τὸν πόλεμον. Οἱ νικημένοι ἦταν Ταρταρο-Μογγόλοι, καὶ νικητὴς αὐτὸς ὁ ἴδιος Ἀλαδίν ὁ ὁποῖος εὐχαιμονότας διὰ τὴν ἐκδούλευσι τοῦ τοῦ ἔκαμε ὁ Ἐρτογορούλης τοῦ ἔχρισε ἓνα φέρεμα λαμπρὸ καὶ τοῦ ἔδωκε διὰ καλοκαιρινὴν κατοικίαν τὰ βουνὰ τοῦ Ἐρμανῆ, τῶν ὁποίων τὰ νερά χύνονται εἰς τὸ μεσημβρινὸ περιγίλι τῆς Μαύρης θάλασσης, καὶ διὰ χειμαρινὴν τὴν πεδιάδα ὅπου εὐρίσκεται ὀλόγυρα τοῦ Σεγίδι. Ὁ Ἐρτογορούλης βοηθήσας ἀκόμη τὸν Ἀλαδίνον καὶ εἰς ἄλλαις περιστάσεσι ὅπου τὸν ἐκτύπησαν οἱ Ῥωμαῖοι καὶ οἱ Τάρταροι, ἔλαβε ἀπὸ αὐτὸν τόπον πολὺ πλέον ἐκτεταμένον ἀπὸ ἐκεῖνον ὅπου τοῦ ἔδωκε προτῆτερα, καὶ τοῦ ἐπροσδιώρισε διὰ χειμαρινὴν κατοικίαν τὴν γῆν ὅπου εἶναι ἀνάμεσα εἰς τὰ δύο φρούρια Βιλετζικ καὶ Καραχισάρ. Ἐτούτη ἐξάθη ἡ μικρὴ φυλὴ, καὶ ὁ μικρὸς τόπος, ὅπου ἔδωκαν ἀρχὴν εἰς τὸ μεγαλεῖο τῶν Ὀθωμανῶν.

Ὁ Ἐρτογορούλης ἔλαβε τρεῖς υἱοὺς, τὸν Ὀσμάν ἢ Ὀθμάνη, τὸν Γουνδουζάλπ, καὶ τὸν Σαρναγάτ. Ὁ Ὀθμάνης ὁ πρωτότοκος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὠνομάσθησαν Ὀθμάνιδες ἢ Ὀθωμανοὶ, καὶ πρῶτος τῆς βασιλείας, ἐγεννηθῆ εἰς τὰ 1258

Οἱ Τούρκοι ἱστοροῦν ὅτι ὁ Ὀθμάνης ὀλίγαις ἡμέραις πρὶν τοῦ γάμου του μὲ τὴν ὠρία Μαλχατούμ τὴν θυγατέρα τοῦ Σεῆχ Ἐδαβαλῆ εἶδε ἓνα ὄνειρον, τὸ ὁποῖον, καθὼς αὐτοὶ ρωγάζονται, ἐπρομηνούσε τὸ μεγαλεῖο τοῦ βασιλείου τους. Λέγουν λοιπὸν, ὅτι ὁ Ὀθμάνης εἶδε στὸν ὕπνον του ὅτι ἀναπαύσεται κοντὰ εἰς τὸν Ἐδαβαλῆ. Ἀπὸ τὸ γῆθος τοῦ Ἐδαβαλῆ ἐπρόβλεπε τὸ φεγγάρι, τὸ ὁποῖο μεγαλύνοντας ἐσίμωσε εἰς τὸν Ὀθμάνη, καὶ ὅταν ἐφθισε νὰ γένη τέλεια μισοφέγγαρον ἐμῶκε μέσα εἰς τοὺς κόλπους του. Μετέπειτα εἶδε νὰ ξεφυτρώη ἀπὸ τὰ νεφρά του ἓνα δένδρον ὅπου ὀλίγο κατ' ὀλίγο αὐξάνοντες ἐγέννηκε μεγάλο καὶ ὠραῖο. Μὲ τοὺς κλόνους του καὶ τὰ φύλλα του ἐξάπλόθηκε ἐπάνω εἰς τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ ἐσκέπασε τὰ τρία μέρη τοῦ κόσμου. Ἀποκάτου εἰς τὴν σκέπην του ἐξέκονταν ὡσάν τόσοι γῆλοι τοῦ οὐρανοῦ, βουνὰ ὑψηλότατα, ὁ Καύκασος, ὁ Ἄτλας, ὁ Ταῦρος, καὶ ὁ Αἴμος, καὶ ἀπὸ ταῖς ρίζαις τους ἔτρεχαν ὁ Τύγρις, ὁ Εὐφράτης, ὁ Νεῖλος, καὶ ὁ Δούναβις ὡσάν τόσοι ῥυάκες ὅπου ἐπότιζαν τὰ πόδια τούτου τοῦ δένδρου τοῦ παραδείσου. Καρὰβία ἀριθμητὰ ἀρμένιζαν εἰς τὰ ποτάμια, στόλοι τρομεροὶ ἐσκέπαζαν τὰ πέλαγα, σπερτὰ πλοῦσι ἐτόλιζαν ταῖς πεδιάδαις, λόγχοι ἐστεφάνωναν τὰ βουνὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔτρεχαν θρύσαις ὅπου ἐποτιζανε χόρτα, λουλούδια, καὶ λόγχοις ἀνακατωμένους μὲ τριανταφυλλιαῖς καὶ κυπαρίσσια. Ἐφαινόταν μακροβεν ἀνάμεσα εἰς ταῖς

κοιλιάδαις χώραις στολισμέναις ἀπὸ Νηούς, κούμπαις, πυραμίδαίς, ὀβελίσκους, σήλαις μεγαλοπρεπεῖς, πύργους εἰς τῶν ὀπείων ταῖς κορυφαῖς ἔλαμπε τὸ μισοφέγγαρο. Κάθε λογῆς πουλί ἐπετούριζε καὶ ἐκυλαῖδουσε ἀποκάτου εἰς ἐκείνη τὴν δροσερὴ καὶ εὐωδιασμένη σκέπη, σχηματισμένην ἀπὸ περιπλεγμένα κλαδία ὅπου τὰ φύλλα τους ὁμοίαζαν μὲ σπάθαις. Εἰς ἐκείνην τὴν ὥραν ἀσηκώθη ἓνας δυνατὸς ἀνεμος καὶ ἐγύρισε ταῖς ἀκραις τῶν φύλλων πρὸς ταῖς διάφοραις χώραις τῆς Οἰκουμένης, καὶ ξεχωριστὰ πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολι, ἡ ὁποία κτισμένη ἐκεῖ ὅπου ἐνώνονται δύο θάλασσαις καὶ δύο μεγάλαις ἑσπέραις, καθὼς ἓνας ἀδάμαντας κλεισμένος ἀνάμεσα εἰς δύο ζαφύρικα καὶ δύο σμαράγδια, ἐσχημάτιζε τὴν πλέον πολύτιμη πέτρα ἐνὸς δακτυλιδίου ὅπου ἐπερίζονε ὅλον τὸν κόσμον. Ὁ Ὀθμάνης, εἰς τὴν στιγμήν ὅπου ἐζητοῦσε νὰ φορέσῃ τὸ δακτυλίδι, ἐξύπνησε.

Τὸ ὄνειρο τοῦτο ἦ ἀληθινὰ τὸ εἶδε ὁ Ὀθμάνης, ὅπου δὲν εἶναι ἀδύνατο, ἢ ὕστερα ἀπὸ τὰ συμβάντα ἐπλάσθηκε ἀπὸ τὴν ποιητικὴν φαντασίαν τῶν ἱστορικῶν, εἶναι μία παράστασις συμβολικὴ τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας. Τοῦτο ἔκαμε τὸν Ἐδαβαλί νὰ δώσῃ τὴν θυγατέρα του εἰς τὸν Ὀθμάνην, καὶ ἀπὸ τούτῃν τὴν ἔνωσι ἐγεννήθησαν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ φιλοπόλεμοι ἡγεμόνες οἱ ὁποῖοι διὰ τόσο πολὺν καιρὸν ἐκατατρόμαξαν ὅλον τὸν Κόσμον καὶ ἔδωκαν εἰς τὸ μισοφέγγαρο μίαν μεγάλην δύναμιν πολιτικὴν.

(Ἀκολουθεῖ).

ΔΑΒΙΔ Ο ΚΥΝΗΓΟΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

§ Β'.

(Συνέχεια ἔρα Τεύχος Θ'. Σελίδα 131).

Ὅσον ἐπροχωροῦσεν ἡ συνοδία τόσο περισσότερο ἡ γῆ ὑψόνετον, καὶ ὁ ἀέρας ἔπνεε ξηρὸς καὶ ψυχρὸς. Τ' ἄλογα δὲν εὕρισκαν ἄλλην τροφήν παρὰ ἓνα εἶδος ἀψιθίας ζαρομένης, ὅπου οἱ ἄγριοι καὶ οἱ κυνηγοὶ ὀνομάζουν ἀλιφασκιά. Ἡ ζωοτροφίας παρομοίως ὀλιγόσταν, καὶ ἦτον ἀνάγκη νὰ προμηθευθοῦν ἀπὸ ἄλλαις. Ὁ ἀρχηγὸς Σαβλέτας ἀργοπορήσας τὴν πορείαν τῆς καραβάνας ἔστειλε ἀπὸ ἐκείνους τοὺς κυνηγοὺς ὅπου εἶχαν καλῆτερα ἄλογα, διὰ νὰ ζητήσουν εἰς τὰ βουνα ἀγριόγινδα καὶ ἄλλα ζῶα.

Ὁ Δαβὶδ ἀκολούθησε τὸν Πέτρον εἰς μίαν ἀπὸ αὐταῖς ταῖς ἐκ-

στρατείας, ἀλλὰ ἐτρέξαν ἓνα καλὸ μέρος τῆς ἡμέρας εἰς ταῖς πεδιάδαίς χωρὶς ν' ἀπαντήσουν ἄλλο κυνήγι παρὰ μερικὰ μωσκοπόντικα (ζῶον τῆς Ἀμερικῆς) τὰ ὁποῖα δὲν ἠθέλησαν νὰ σκοτώσουν. Ὁ ἥλιος ἐβασίλευσε, καὶ δυσαρεστημένοι εἶχαν πάρει τὸν δρόμον τοῦ στρατοπέδου, ὅταν κάμνωιντες τὸ γύρο ἐνὸς λόφου, ὁ Πέτρος σταματᾷ ἔξαφνα τὸ ἄλογό του.

—Τί εἶναι; ἐρώτησε ὁ Δαβὶδ.

—Οἱ Κοκκινοδέρματοι, ἐμουρμούρισε ὁ γέρο κυνηγός.

—Πῶς τὸ ἐκατάλαβες;

—Ἴδοῦ . . .

Ὁ Δαβὶδ ἐκύτταξε χάμου, καὶ εἶδε πραγματικῶς πρόσφατα πατήματα τυπομένα εἰς τὴ γῆ.

—Ἄλλὰ ἤμπορεῖ, ἐπαρτήρησε ὁ Δαβὶδ, νὰ ἐπέρασε κανένας κυνηγός.

—Αὐτὸς ἤθελε περάσει καβελάρης, καὶ ἐτούτα τὰ πατήματα δὲν ἤμποροῦν νὰ εἶναι ἄλλων παρὰ τῶν κοκκινοδερμάτων, ἐπειδὴ αὐτοὶ μόνον κάμνουν πεζοὶ ταῖς πολεμικαῖς ἐκδρομαῖς τους, διὰ νὰ κρύβωνται καλῆτερα, καὶ διὰ νὰ κλέψουν μὲ μεγαλῆτερη εὐκολιὰ τ' ἄλογα τῶν ἐχθρῶν τους. Ἄλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἦναι πολλοὶ, διότι τὰ σημάδια εἶναι πολὺ ὀλίγα. Μ' ὅλον τοῦτο πρέπει νὰ πάρουμε ὅλαις ταῖς ἀναγκαῖαις προφύλαξαις, ἐπειδὴ θὰ εὕρισκονται κάπου ἐδῶ κοντὰ.

Ἔτσι ὁμιλῶντας ὁ γέρο κυνηγὸς ἐξαπέλευσε, καὶ ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ποῖον δρόμον ἐπῆραν οἱ κοκκινοδέρματοι, ἔβαλε τὸ ἄλογο ἀνάμεσα τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τῶν ἐχθρῶν εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματίσῃ ἓνα σκουτάρι, καὶ ἀπηθόσας τὴν καραβίνα του εἰς τὸν λαίμῶν τοῦ ζώου, ἀργοπατῶντας ἐξακολούθησε τὸν δρόμον του. Μὲ παρόμοιον τρόπο ἀκολούθησε ὀλίγα πατήματα ὀπίσω καὶ ὁ Δαβὶδ, καὶ περάσαντες τὸν λόφον ἐμβῆκαν εἰς μίαν λαγκαθία γεμάτη ἑτίαις. Ἄλλὰ μόλις ἦσαν καταμεσῆς, ὁ Πέτρος, τοῦ ὁποίου τὸ μάτι δὲν ἄφηνε τίποτες ἀπαρτήρητο, ἐσαμάτησε ἔξαφνα τὸ ἄλογό του ἀναπηδώντας. Ὀλίγο μακρότερα μέσα εἰς ἓνα λογκαράκι ἐλαμποκοποῦσε μία φωτιά, τριγύρω τῆς ὁποίας ἦταν ἕως δώδεκα Ἴνδοι, καὶ ὀλίγον παρακάτω τρία ἄλογα τὰ ὁποῖα ὁ Πέτρος ἐγνώρισε παρευθὺς ὅτι ἦταν τῆς συντροφίας τοῦ ἀρχηγοῦ Σαβλέτα.

Οἱ ἄγριοι ὁμιλοῦσαν δυνατὰ καὶ ἐφαίνονταν παραπολὺ ἐνασχολημένοι. Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Δαβὶδ ἔμειναν μερικὰ λεπτὰ ἀκίνητοι παρατηροῦντές τους μὲ σιωπὴ τέλος πάντων ὁ γέρο κυνηγὸς εἶπε εἰς τὸν σύντροφό του.

—Ἀδύνατο εἶναι νὰ περάσῃ κανεὶς χωρὶς νὰ τὸν καταλάβουν, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἐτούτος εἶναι ὁ μοναχὸς δρόμος ὅπου ἐμποροῦ-

μεν να πάρουμεν δια να φθάσουμεν απόψε στὸ στρατόπεδο τοῦ ἀρχηγοῦ μας.

— Δοῖπόν τί θὰ κάμουμε; ἐρώτησε ὁ Δαβίδ.

— Στὴ τιμὴ μου, τὸ καλῆτερο ἦتون νὰ κτυπήσουμε μὲ μιᾶς ἐ-
τούτους τοὺς ληστὰδας, καὶ νὰ τοὺς ξαναπάρουμε τὰ ἄλογα ὅπου
ἐκλέψανε τῶν συντρόφων μας· ἀλλὰ πρέπει κάνεις νὰ ξεύρη πόσοι
καὶ πῶς εἶναι ἀρματωμένοι.

— Καὶ δὲν μπορούμεν τάχατες νὰ τοὺς πλησιάσουμεν;

— Χωρὶς ἄλλο, ἂν θέλῃς νὰ σταθῆς φρόνιμος καὶ ἐπιδέξιος.

— Θέλει τὸ προσπαθῆσω.

— Πρῶτο ἀπ' ὅλα νὰ κρύψουμε τὰ ἄλογά μας μέσα εἰς ἐτούταις
ταῖς βουρλιαῖς, καὶ ἔπειτα νὰ κάμῃς καὶ εὐὶ ἰδῆς κάμω καὶ ἐγώ.

Ἀποῦ ἐκρούψην τὰ ἄλογά τους ἀνάμεσα εἰς πυκνὰ δένδρα, ὁ γέρο
κυνηγὸς ἐκρέμασε τὴν καρδίνα του εἰς τοὺς ὤμους, καὶ περπατῶν-
τας μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ γόνατα ἐπλησίασε χωρὶς νὰ τὸν καταλά-
βουν ἕως εἰς τὸ λόγχο. Ὁ Δαβίδ καὶ ὁ Πέτρος ἦταν κοντὰ κοντὰ
νὰ φθάσουν ὅταν κραυγαῖς μεγάλαις ἀπὸ τὸ μέρος τῶν ἀγρίων τοὺς
ἔκαμαν νὰ σταματήσουν, βάνοντες χέρι εἰς τὰ τουφεκία τους ἀπὸ
φόβο μήπως καὶ τοὺς ἐξεσκέπασαν. Παρευθὺς ὕψως ἠτύχησαν ἀποῦ
εἶδαν τοὺς κοκκινοδέρματους νὰ πλησιάζουν εἰς ἕνα δένδρον, εἰς τοῦ
ὁποίου τὴ ρίζα ἦτο ἕνας Ἰνδοὺς πολεμιστῆς μὲ τὰ χέρια δεμένα.
Αὐτὸς ἐσηκώθη εὐθύς ὅπου τοὺς εἶδε νὰ τὸν σιμώνουν καὶ τοὺς ἐ-
πρόφερε καταφρονητικὰ λόγια.

— Ποῖος εἶναι αὐτός; καὶ τί θέλουν νὰ τοῦ κάμουν; ἐρώτησε
σιγὰ ὁ Δαβίδ.

— Εἶναι ἕνας πολεμιστῆς Κόζας, τὸν ὁποῖον θέλουν νὰ βασανίσουν.

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ τοὺς ἐμποδίσουμεν, ἀπεκρίθη ὁ Δαβίδ μὲ ζω-
ηρότητα.

— Ἄφησε τοὺς λύκους νὰ φαγωθοῦν ἀνάμεσόν τους, εἶπε ὁ Πέτρος
μὲ ἀδιαφορίαν.

Εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄγριους κρυτῶντας ἔα δαυ-
λὸν ἀναμμένον ἐπλησίασε τὸν αἰχμαλώτον, καὶ τὸν ἀκούμπισε εἰς
τὸ στῆθός του. Ὁ πολεμιστῆς Κόζας δὲν ἐκινήθη διόλου, μόνον κα-
ταφρονητικὰ χαμογελῶντας εἶπε·

— Ἡ καρδία μου εἶναι δυνατὴ· κάνένα κακὸ δὲν μοῦ κάμνεις.

Ἔνας δευτέρως ἄγριος τὸν ἐκτύπησε μὲ τὸ μαχαίρι του.

— Τίποτε, εἶπεν ὁ ἀπαθὴς αἰχμαλώτος, τὸ μαχαίρι σου δὲν κόφτει.

Καὶ ὅσον περισσότερον τὸν ἐκτυποῦσαν τόσον ἡ φωνὴ του ἐγενό-
τουν δυνατότερη.

— Δὲν αἰσθάνομαι κάνένα πόνον! ἐκραύγαζε ἐτούτος, δὲν ἤξεύρετε!

νὰ βασανίζετε καλὰ. Ξαναρχινήστε πάλι. Ἡμεῖς δὲν τυραννοῦμεν τέ-
τοις λογῆς τοὺς ἀδελφούς σας, ἐπειδὴ τοὺς κάμνομε νὰ σκούζουν
σὺν τὰ μικρὰ παιδιὰ. Ἐσεῖς οἱ Μαυρόποδαι εἰσθε ἀνάνδροι. Ἡ κα-
λύβα μου εἶναι γεμάτη ἀπὸ ταῖς πλεξίδαις σας.

Μόλις εἶχε τελειώσει νὰ ὁμιλῇ καὶ ἕνα κτύπημα τσεκουριοῦ τὸν
ἔκαμε νὰ γονατίσῃ. Ὁ Δαβίδ δὲν ἠμπόρεσε πλέον νὰ κρατήσῃ τὸν
ἐκυτὸν του.

— Ἄν εἶχα νὰ χάσω τὴ ζωὴ μου δὲν ἄφηνα νὰ σφύξουν εἰς τέ-
τοιο τρόπο ἐτούτο τὸν ταλαίπωρο, εἶπε ἐτοιμάζοντας τὴ καρδίνα του.

— Φυλάζου, τοῦ λέγει ὁ γέρο κυνηγός.

Εἰς καιρὸν ὅπου ἕνας ἄγριος ἀσῆκωσε τὴν τσεκουρὰ του διὰ νὰ
ἀποτελειώσῃ τὸν αἰχμαλώτον, ὁ Δαβίδ ἔκαμε φωτιὰ καὶ τὸν ἐξά-
πλωσε σκοτομένον. Οἱ Μαυρόποδαι βγάνοντας δυναταῖς φωναῖς ἐ-
γύρισαν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦλθε ἡ τουφεκία, ἀλλὰ πρὶν φθάσουν
νὰ καταφύγουν ὀπίσω ἀπὸ τὰ δένδρα μία δευτέρη τουφεκία ἐρρίψεν
καὶ ἄλλον πολεμιστὴν. Τρομασμένοι ἐγύθησαν ἔξω ἀπὸ τὸ δάσος,
καὶ ἐσκορπίσθησαν εἰς ταῖς φράκταις.

Ὁ Δαβίδ ἔτρεξε καὶ ἔκοψε τὰ δεσμὰ τοῦ πολεμιστῆ Κόζας, καὶ
τὸν ἐβόλε εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ ἄλογα ὅπου ὁ γέρο κυνηγὸς εἶχε λύσει·
ἐγύρισε μαζὺ μὲ τὸν σύντροφόν του εἰς ταῖς βουρλιαῖς ὅπου ἄφισαν
τὰ ζῶά τους, ἐπήδησαν ἐπάνω εἰς αὐτὰ, καὶ ἀνεχώρησαν ἀντιποδῶντας.

Ὅλα ἐτούτα ἔγιναν μὲ τέτοια ὀγληγοράδα ὥστε οἱ Μαυρόποδαι
σκοτισμένοι, δὲν ἠμπόρεσαν νὰ ξαναμαζωχθοῦν, καὶ ἄλλην ἀντίστασιν
δὲν ἔκαμαν παρὰ νὰ βγάλουν κραυγαῖς δυναταῖς, καὶ νὰ ρίψουν
τουφεκιάς εἰς τὸν ἄερα.

Ὁ Δαβίδ ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰνδιάνος ἐβγήκαν ἀπὸ τὴν λαγκαδιά,
ἀπέρασαν δύο λόφους, καὶ γυρίζοντας πρὸς ἀνατολὰς ἐξήνοιξαν εἰς
τὴν ἄκρη τῆς πεδιάδας τὸ στρατόπεδο τοῦ ἀρχηγοῦ Σαβλέτα εἰς τὸ
ὁποῖον ἔφθασαν ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγα λεπτά.

Ἡ πρώτη φροντίδα τοῦ Δαβίδ ἐστάθη νὰ φέρῃ τὸν πληγομένον
σιμὰ εἰς μίαν φωτιὰ, ὅπου ἐπισκέφθη ταῖς πληγαῖς του ἕνας τυχο-
διώκτης τοῦ Μισοσιπι ὁ ὁποῖος εἶχε σταθῆ μία φορὰ ὑπηρέτης ἐ-
νὸς φαρμακοπώλου. Μερικαῖς ἀπὸ αὐταῖς ἦταν βαθεῖαις, ἀλλὰ κά-
μία δὲν ἦτον θανατηφόρος. Ὁ ψευτοιατρὸς ταῖς ἐπλυνε ταῖς ἔδωσε
καὶ ἐγνωμοδότησε ὅτι ὁ Κόζας ἤθελε ἰατρευθῆ. Ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁ-
ποῖον ἐσύγχιζε περισσότερο, ἦτο τὸ τί ἐμελλε νὰ γένῃ ἕως ὅπου
νὰ ἰατρευθῆ, διότι ἡ πληγαὶ του δὲν τοῦ ἐσυχώρουν ν' ἀκλουθῆ-
σῃ πεζὸς τὴν συντροφίαν τοῦ ἀρχηγοῦ Σαβλέτα, καὶ δὲν ἔμεινε κά-
νένα ἄλογο ἄδειο διὰ νὰ δοθῆ εἰς αὐτόν. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἂν

τὸν παραιτοῦσαν ἐκεῖ ἦτον τὸ ἴδιο ὡσάν νὰ τὸν ἄφιναν εἰς τὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν του. Ὁ Πέτρος ἐπαράγγησε εἰς τὸν σύντροφό του ὄλαις ἐτοῦταις ταῖς δυσκολίαις, ἀλλ' αὐτὸς ἦτον ἀποφασισμένος νὰ δεχθῆ ὄλα τὰ ἀποτελέσματα τῆς καλῆς πράξεώς του καὶ νὰ μὴν ἀμελήσῃ τίποτες ἕως ὅπου νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργον του. Τέλος πάντων ἐφάνερονσε ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔδινε τὸ ἄλογό του εἰς τὸν Σόχον (τοῦτο ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ Ἰνδοῦ), καὶ ἦτον ἐτοιμος ν' ἀκολουθήσῃ πεζῶς, καθὼς καὶ ἔκαμε.

Ὁ Πέτρος, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε τὰ πράγματα τῆς ἐρήμου ἔσεισε τὸ κεφάλι του. Αὐτὸ ὅπου κάμνεις, εἶπε, εἶναι βέβαια ἔργο χριστιανοῦ, ὄχι ὅμως καὶ φρόνιμου ἀνθρώπου, ἐπειδὴ εἶναι τόσο σπάνιο ν' αὔρης εὐγνώμησιν εἰς τὴ καρδιά ἐνὸς Ἰνδοῦ, ὅσο εἶναι δύσκολο νὰ εὔρησῃ ἓνα παχὺ σολομὸ εἰς τὸν Νεβράσκην. (*)

— Ἄς τύχη ὅ,τι καὶ ἂν τύχη, ἀπεκρίθη ὁ Ράμφεϊς, ἐγὼ κάμνω εἰς τοῦτον τὸν κοκκινοδέρματο ὅ,τι ἤθελε κάμει ἓνας κοκκινοδέρματος εἰς ἐμέ.

Ὁ γέρο κυνηγὸς ἀσήκωσε τοὺς ὄμους καὶ ἐπῆγε παρεμπρός. Τότε ὁ Κόζας, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀκούσει ὄλα μὲ σιωπῇ, ἀσήκωσε τὸ κεφάλι καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Δαβιδ; τοῦ λέγει μὲ ἀδύνατη φωνή·

— Ἦ ἀδελφέ μου, ἄς μὴν ἀνησυχίῃς, ἓνας Κόζας δὲν εἶναι ἓνα σκυλι, ὁ ἀνθρώπος ὅπου τὸν ἐγλύτωσε εἶναι δι' αὐτὸν ὁ Θεός. Ἄν ἤμπορέσω ποτὲ νὰ ρίψω μία τουφεκία ἢ νὰ κόψω μία πλεξίδα, ἐτοῦτο θὰ τὸ κάμω δι' ἀγάπην ἐνὸς ἀσπροπρόσωπου, καὶ θὰ ἤμαι εἰς αὐτὸν ὅ,τι εἶναι τὸ γυμνασμένο ἄλογον εἰς τὸν ἀφέντη του.

(Ἀκολουθεῖ).

Λύσις τοῦ 2 Αἰνίγματος.

ΠΟΥΣ—ΟΥΣ—ΥΣ.

· ΔΙΝΗΓΜΑ 3.

**Υπάρχει ζῶον μονοσύλλαβον
Κάθηται ἐπὶ δένδρου μονοσυλλάβου
Καὶ τρώγει θήραν μονοσύλλαβον.
Ποῖον εἶναι αὐτὸ, τὸ ζῶον,
Τὸ δένδρον, καὶ ἡ θήρα;**

Λύγουστινὸς Λιθαθυνόπουλος.

(*) Οἱ σολομοὶ οἱ ὁποῖοι ἀναβαίνουν τὰ ποτάμια τῆς Ἀμερικῆς εἶναι καταπολλὰ ληγνοὶ ἐξ αἰτίας τοῦ κόπου ὅπου κάμνουν διὰ νὰ περάσουν τὸ βέμα.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΤΟΥ ΡΑΪΜΟΝΑΟΥ ΜΟΝΤΕΚΟΥΚΚΟΛΙ.

Ἐγὼ ὀδηγήθην ὅπου ἴσως ἡ ἐπιθυμία σας πρὸ πολλοῦ μὲ ἀνήμενεν· εἰς ἐκείνην τὴν ἀξιομημῶμετον ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ Εὐρώπη σχεδὸν ἐπιλήσμων παντὸς ἄλλου στοχασμοῦ, ἔστη ἐκστατικὴ καὶ μετέωρος, θεωροῦσα τὴν εἰς ἴσον ἀρετὴν ἀμφίβολον τύχην μεταξὺ δύο μεγίστων στρατηγῶν τοῦ αἰῶνος Μοντεκούκκολι καὶ Τουρέννα.

Ἡ πολεμικὴ τέχνη πώποτε ἴσως δὲν προῆξε, οὐδὲν τοσοῦτον ἀξιολογότερον, οὔτε γόνιμον διδασκαλιῶν ὅσον τὴν ἐκστρατείαν ἐκείνην, καὶ ἐγὼ δὲν θέλει ἀμφιβάλλω νὰ τὴν νομίζω θαυμάσιον, ὅταν ἐφάνη τοιαύτη εἰς τὸ εἶδωλον τῆς στρατιωτικῆς τέχνης, τὸν Φριδερίκον, τὸν μέγαν ἐκείνον, ὅστις ἐξευγνίζει τὸν θρόνον καὶ τὴν ἐποχὴν μας, ἢ ἐὰν διὰ τοῦ ξίφους ἐξασκεῖ τὴν πολεμικὴν τέχνην, ἢ ἐὰν τὴν διδάσκει διὰ τῆς λύρας καὶ γαρυφίδος. Δύναμαι ἐγὼ νὰ σιωπήσω, πῶς αὐτὸς, παρομοιάζων τὸν Ραϊμόνδον μὲ τὸν τοῦ Πομπηίου νικητὴν, προσκαλεῖ τοὺς νεανίας πολεμιστὰς νὰ τὸν θεωρῶσι ἐπὶ τοῦ Ρίνου, ἢ ἐὰν δι' ἐκλογῆς τοῦ στρατοπέδου αὐτὸς διασώζει τὴν Γερμανίαν, ἢ ἐὰν ἀλλὰ τῶν συχὰ θέσεις, ὅπου εἶναι παρὼν εἰς τοὺς Γάλλους, πάντοτε ἀποκαθιστᾷ ἀνωφελῆ τὰ προχωρήματά των· ἢ ἐὰν προνοῶν πάντοτε, διαλαοῖ τὰς πράξεις του μὲ τὰς τοῦ ἐχθροῦ προαιρέσεις, ἐὰν τολμηρὸς πλησιάζει, ἐὰν περισκεπτικὸς ὀπισθοχωρεῖ, ἐὰν ἀνακαλύπτων πάντοτε νέα σχέδια, ἀδυνατεῖ καὶ διακόπτει τὰ τοῦ ἀντιπάλου;

Διὰ τοιούτων μέσων, ἀσυγκρίτου φρονήσεως, ὀδηγεῖτο ὁ ἀγγιχούστατος Ἰταλὸς, ὅταν ὁ ἄωρος καὶ σιγνιμαῖος τοῦ Τουρέννα θάνατος μετήλλαξεν τὰ πράγματα· καὶ ἡ κοινὴ γνώμη ἥτις ἐξήρτατο ἐκ τῆς ἐκβάσεως μιᾶς μάχης, ἐμμενεν ἀμφίβολος τίς ἐκ τῶν δύο συνεριστῶν ὄφειλεν νὰ προτιμηθῇ. Ὁ Ραϊμόνδος βεβαιωθείς περὶ τοῦ θανάτου τοῦ ἀντιπάλου του, τὸν ἐκλυσεν μὲ εὐλικρινῆ καὶ γενναῖα δάκρυα, γινώσκων ὅτι οὐδέποτε ἐδόνατο ἀρκούντως νὰ κλαύσῃ τὴν ἀπώλειαν τοῦ μεγίστου τῶν ἀνδρῶν, καθάπερ αὐτὸς ἐδήλωσεν, καὶ ἐκείνου ὅστις ἐγεννήθη πρὸς τιμὴν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους· λέξεις εἰς τὰς ὀφθαλμοὺς ἐνυπάρχει ἡ ἔννοια τοῦ εὐγλωττοτέρου καὶ εὐφραδασπέρου ἐγκωμίου, καὶ ἐξ ὧν δύναται ν' ἀναφυῇ ἀμφιβολία ἐὰν ὑπεριμῶσι τὸν ἐπικανεθῆντα τοῦ ἐπαινεσάντος, λέξεις πλήρης δικαιοσύνης αἵτινες οὐδέποτε ἀντεμείφθησαν τοιουτοτρόπως ὑπὸ τῶν γάλλων συγγραφέων. Προσέτι ἐκεῖνοι, οἵτινες δὲν ἐφοβήθησαν νὰ διαδηλώσωσι ὅτι τότε ὁ Τουρέννας ὠφελήθη καὶ ὅτι ὁ θάνατός του ἐπροφύλαξεν τὸν Μοντεκούκκολι ὑπὸ τῆς αἰδοῦς τοῦ νὰ ὑποπέσῃ, ἐλησμόνησαν τὸν Μοντεκούκκολι εἰς τὸ πρωτεύον στρατόπεδον, πολιορκητὴν, τῆς ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν, λεπτομεροτάτης πόλεως Βόνης, τὴν ἐπὶ μακροῦ ἐπερειδομένην ἀλλὰ λαμπρῶς ὑπερβάσαν τοῦ Ρίνου διάδασιν, καὶ τὸν ἐφάμυλλον του ἐπνηγασμένον εἰς μάχην· ἐλησμόνησαν ὅτι ὁ Γάλλος, ἐπελάτης, καὶ ἀποφα-

σιμμένος νά περιπλανηθῆ δαφιλῶς περὶ τὴν Γερμανίαν, κατεστάλλη εἰς τὴν προβολὴν, καὶ περιεκλείσθη εἰς τὴν στενωγῶρον ἐγκύκλιον ὀλίγων λευγῶν ἐλητημόνησαν πρὸς τούτους, ὅτι ὁ Ἴταλὸς ἐπεστήριξεν ἐξόχως τὰ τῆς ὑπερασπίσεως μέρη, ἄτινα τότε ὑπ' αὐτοῦ ἐδιοικούντο, ἐξ ὧν δῆλον παρίσταται ὅτι αὐτὸς ἠδυνήθη εἰκότως νά εἰδοποιηθῆ τὸν τίτλον νικητοῦ, ἀρμόζοντος εἰς ἐκαίνοι, ὅστις ἱκανοποίησε τὸ ποθοῦμενον δι' ὅπερ αὐτὸς ἐπολέμει.

Παραλείπων ὅμως, ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, τὰς ἔριδας ταύτας, δὲν θέλει ἐναντιωθῶ παντάπασιν εἰς τὴν γνώμην τοῦ νομίσαντος ὅτι ὑπῆρχον μεταξύ τῶν δῶν τούτων περιωνύμων στρατηγῶν δείγματα τῆς καθαρώτερας ὁμοιότητος. Ἀμφότεροι ἐγγονοὶ καὶ μαθηταὶ δῶν μεγίστων ἡγεμόνων, (ὁ μὲν τοῦ πριγκίπου Μωριτσιού, ὁ δ' ἕτερος τοῦ Ἑρνέστου) ἀμφότεροι ἐκ τοῦ κατωτάτου, φθάσαντες εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν· ἀμφότεροι ὑψηλῆς εὐφυίας, ὀρθοτάτης κρίσεως, καὶ δι' οὐδὲν πάθος μεταβλητικοί, λίαν ἀνδρείοι ἵνα μὴ τοὺς μολύνῃ οὐδὲν αἰσχος δειλίας, καὶ ὑπὲρ τὸ δέον σώφρωνες, ἵνα μὴ οὐδέποτε εἰς αὐτοὺς ὀνειδισθῆ, ὑπερβολὴ προπετείας. Συνηθισμένοι νά πολεμῶσι καὶ νικῶσι διὰ τῆς σπουδῆς κυβερνώμενοι ὑπὸ τῆς χρηστοτάτης αὐτῶν κρίσεως, οὐχὶ δὲ ὑπὸ τῆς τύχης· πρόθυμοι εἰς τὴν ἔκβασιν παντὸς πράγματος, καὶ εἰς τὴν κοινὴν σωτηρίαν, πολὺ περισσώτερον τῆς ἰδιαίτης αὐτῶν δόξης, πρόθυμοι εἰς τὸ νά φείδωνται καὶ ἀνταμεῖθωσι τὸ αἷμα τῶν στρατιωτῶν των, καὶ ἀξιώτατοι τοῦ ἐξόχου τίτλου, κατέρων τοῦ στρατεύματος. Τοιαῦται εἰσὶν αἱ κοινὰ ἐνδείξεις, ἐν αἷς ἄς μοὶ ἐπιτραπῆ, χάριν ἀληθείας, νά συμπαραβάλλω ἀνομοιοτητάς τινας. Ἡ εἰς τὸν Μοντεκούκκολι μετριόφρων προσφιλεῖα τῶν στρατιωτῶν, πολλάκις εἰς τὸν Τουρέννα, ἀποκαθίστατο ὑπέρμετρος, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτον σύνηθες νά χαροποιῆ καὶ εὐφραίνῃ τὸν στρατὸν διὰ τὰς τῶν ἀόπλων τε καὶ ἀθῶων λαῶν ὑποστάσεις. Ἡ αὐστηρότης, ὀλέθριος ἀρετὴ, ἀλλ' ἀναγκαῖα μεταξύ τῶν ὄπλων, εἰς τὸν Τουρέννα, ἐνίοτε μετηλλάττετο εἰς ἀπανθρωπίαν, καὶ δὲν εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, παντελῶς ἐσθυμένα αἱ τοῦ Παλατινάτου, τῆς Ἀλασατίας καὶ τῆς Λορένας, φλόγα· συνεχῶς δὲ ἀκούονται μὲ φρικτὴν τῆς ἱστορίας, οἱ χλευασμοὶ μὲ τοὺς ὁποίους αὐτὸς, εἰς τὰ τῶν πριγγίπων παράπονα καὶ εἰς τὰς τῶν λαῶν κραυγὰς ἀπεκρίνετο. Τέλος πάντων ὁ Τουρέννας, ἀφ' οὗ ἀπεβίωσεν, ἔπαυσεν καὶ τοῦ νά ὠφελεῖ τὴν πατρίδα, ὁ δὲ Μοντεκούκκολις ἀναμέσον τῶν ἀειμνήστῶν ἐκείνων ἀναμῆσεων, δικαίω ἴζων τὴν ὁποίαν, τοσοῦτου ἐπαίνου καὶ ὠφελείας ἐχράσθη ἐπιστήμην, ἠδυνήθη ψυχρὸς καὶ σιωπηλὸς, ἐκ τοῦ τάφου νά νικᾷ εἰσέτι καὶ ἐτοιμάζῃ τῇ Αὐστριακῇ Αὐτοκρατορίᾳ τὴν μέλλουσαν αὐτῆς Μεγαλειότητα.

(Ἐκ τοῦ Ἴταλικοῦ.) Δ. Τ.

ΟΙ ΔΥΟ ΔΥΣΤΥΧΕΙΣ ΕΡΑΣΤΑΙ.

Εἶναι νύξ! τὸ πᾶν κωφεύει! τὸ πᾶν εἶναι σιωπῆ.
Ὁ ἀῆρ ἠσύχως πνέει, καὶ ὁ Ζέφυρος ἤχει.

Εἶναι νύξ! καὶ ἡ Σελήνη κρυπτομένη ὄσας νεφέλας,
Κρύπτεται καὶ πάλιν φεύγει ἀπαντῶσα τοὺς ἀστέρας.

Οὐδεὶς κρότος, οὐδεὶς κτύπος τὴν σιγὴν διαταράττει.
Εἰμὴ φλοῖσθος τῶν ὑδάτων. Κ' ἓνας νέος ἐπερπάτει

Εἰς τὴν παραλίαν τρέμων, μὲ τὴν χεῖρα ὀστὴν καρδίαν,
Καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑψῶνων ὅτ' οὐρανοῦ τὴν ἀχανίαν.

Αἴφνης, αἴφνης, ἰδοὺ νέα θελξικάρδιος πολὺ.

Ὅποια χαρὰ! ὅποια δόξα! δὲν ὑπῆρχε ὀστὴν αὐλῆ

Ὅταν αὐτὴ ὡς Θεὰ, μὲ ἀσπίδα ὀστὴν μιὰ χεῖρα
Καὶ μὲ βέλος εἰς τὴν ἄλλην ἐξηκόνιξε τὴν Μοῖρα!

Ἐ τὴν αὐλὴν τοῦ Βασιλέως τοῦ πατρός της τοῦ σοφοῦ
Ὅστις κόσμια ἐφρόνει, ὡς καὶ ἔμπροσθεν μωροῦ.

Ἄλλ' ἰδοὺ ὁ πρῶν νέος ἵσταται καὶ σταματᾷ
Πάλιν ὄλα του τὰ μέλη κ' ἡ καρδία του βροντᾷ.

Ἡ Θεὰ λειποθυμᾷ! καὶ ὁ νέος ὅστις τρέχει
Πρὸς βοήθειαν αὐτῆς, οἶμοι! φεῦ! ὦ! δὲν ἀντέχει.

Τρέχει, τρέχει! πάλιν στέκει ἡ καρδία του κτυπᾷ
Αὐτὸς μένει! ὦ Θεέ μου! πάλιν δὲ λειποθυμᾷ!

Ἡ ἐράστριά του τρέχει! τί νά ἰδῇ ἡ δυστυχῆς
Ἄγαθὸν τὸν ἐραστὴν της ὅστις ἔπεσε πρηνῆς!

Ἀποθνήσκει! φεῦ! ὁ ἕνας, ἀλλ' ὅποια δυστυχία
Ὅτε ἡ Θεὰ τὸν βλέπει! βρίσκεται σ' ἀμνηχανία!

Πίπτει πίπτει ἐπ' αὐτοῦ! κλαίει τόσον δυνατὰ,
Τὸν ἀσπάζεται μὲ σέβας! γίνεται καλογραϊά!

Ἀηξούριον Κεφαλληνίας. Τῆ 28 Νοεμβρίου 1858. Ἐ. Ἑλλ.

Ἀγρουστῖνος Λιβαθηνόπουλος.

ΠΑΛΜΟΙ

ΗΤΟΙ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΛΕΜΜΑΤΙΑ.

Α΄.

Τὴν ἀνοίξιν τοῦ βίου μου
Μὲ ἄνθη τὴν στολίζεις,
Καὶ μὲ τὴν τερψικάρδιον
Πνοὴν σου τὰ δροσίξεις,
Καὶ θάλλου, ὡς τὰ κάλλησου
Θεὰ τὰ δροσερά.

Ἄγγελε ἐπουράνιε
Εἰς τί μὲ ἀνταμείβει
Ὁ Ὑψιστος, καὶ σ' ἔστειλε
Ἐδῶ ὅπου ἐκρύβη
Πᾶν θέλγητρον τοῦ βίου μου,
Ἵπὸ δεσμὰ σκληρά;

Εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ οἶκημα
Σὲ εἶδα κατὰ πρῶτον
Ὁμολογῶ τ' ἀμάρτημα,
Μὲ τῆς καρδίας κρότον,
Τοὺς ὕμνους πρὸς τὸν Ὑψιστον
Δὲν ἤκουσα ποσῶς!

Καὶ τὴν καρδίαν μ' ἤρπασας,
Ὡς κρύος λίθος μείνας!
Τοῦ νοῦ, καὶ τῶν βλεμμάτων μου
Ἐξῶσα τὰς ἀκτῖνας
Ἐπάνω σου, ὡς πλέκεται
Εἰς δένδρον ὁ κισσός.

Τῆς Θεοτόκου τ' ὄνομα
Παρθένε σὲ καλλύνει,
Καὶ μόλις ἡμιάνοικτοι
Οἱ ἀφροβόλοι κρῖνοι
Εἶναι ἐκεῖ ποῦ χρύπτονται
Παλμοὶ ἐρωτικοί.

Τὴν μοσχοβόλον αὔραν τοὺς
Ὅταν Παρθένε πνέω,
Μοὶ φαίνεται εἰς πέλαγος
Γλυκύτητος πῶς πλέω,
Κ' εἰς ἐρωτοπαράδεισον
Ὁ νοῦς μου κατοικεῖ.

Τὰ ἄστρα τοῦ προσώπου σου,
Δυὸ μαγικαὶ εἶναι βρῦσεις!
Κι' ὅλας θεὰ τοῦ σώματος
Σαλεύου τὰς αἰσθήσεις,
Ὅσαίς διαχύνονται
Σ' ἐμὲ παθητικά!

Τόσα νὰ ἦχα στόματα
Ὅσ' ἄστρα εἰς τὸν αἰθέρα!
Νὰ σοῦ φιλῶ τὰ μάτια σου
Χρυσῇ μου περιστέρα,
Ἐπάνω κυλιόμενοι,
Εἰς ῥόδα μαλακά.

Ὅτε γλυκὺ μεϊδιάμα
Μοῦ τὸ ἐπικυρόνει,
Ἐκεῖ νὰ λάβω φίλημα
Ὅπου λεπτὸ χιόνι
Καλύπτει τριαντάφυλλα,
Κ' ἐξέρχονται ὄσμαι,
Τότε πηδᾷ τὸ στήθος μου
Ἀπ' ἀριθμήτους κτύπους,
Κ' εὐθὺς ἀναβιάζομαι
Εἰς οὐρανίους κήπους,
Ὅπου ψυχαὶ ἀγάλλονται,
Ἄλλ' ὄχι ὡς ἐμέ!..

Σ.